

ΤΩΙ ΒΑΣΙΛΕΙ

Κι' ἐγώ, Μεγαλειότατε, ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς 'στὸ ταξιδί σας αὐτὸ περάσατε καλά,
καὶ κρῆμα ποῦ δὲν βρέθηκα κι' ἐγώ ἔκει νὰ φάλλω,
καὶ νὰ φωνάξω Ζήτω μας καὶ πράλαλαλάλ.
'Αλλ' ὅμως κι' οἱ ἑλεύθεροι ἐμεῖς ἀπὸ δῶ πέρα
μὲ τὸ μυαλὸ πετούσαμε κοντά σας κάθε μέρα.

Οἱ νέοι σας Ἐπίτροποι μὲ τόση καλοσύνη
καθε ήμέρα ἔγραψαν εἰς τὴν ἐφημερίδες,
ποῦ σήμερα η αύριον ὁ βασιλεὺς θὰ μείνῃ,
ἄν ἔφαγε μὲ σρέξι καὶ τὶ λογιῶν μεριδες.
Σὲ τίνος μέσα κάθισε Παστᾶ ἀρχοντικὸ,
κι' ἀν ὑπὸ ἐκοιμήθηκε ἔκει βασιλικό.

Μὲ τοῦτα οἱ Ἐπίτροποι μᾶς σύχαζαν κομμάτι,
κι' ἐμεῖς σὰν ἡμαθαίναμε πῶς εἰσθε ὑγιής,
τὸ βίχναμε εἰς τὸ φαγεῖ, 'στὸν ὑπνο, 'στὸ βαχάτι,
κι' εἰς κάθε μιὰ ἀπόλαυσι λεβέντικης ζωῆς.
Καὶ μόλις ὑπνος ἥσυχος μᾶς ἔκλεινε τὰ μάτια,
καββάλα σας ἐβλέπαμε σὲ ἀφρισμένα ἄτια.

Ἐβλέπαμε πριγύρω σας Τούρκους, Ρωμηοὺς, Ραβδίους,
νὰ ἔγαζουνε 'στὸ διάβα σας ώς κάτω τὰ καππέλα,
καὶ καθαρὰ ἀκούαμε τοὺς λόγους των ἔκείνους,
ποῦ μέσα εἰς τὸν ὑπνο μας μᾶς ἥρχετο σὰν τρέλλα.
Κι' ἐγώ μιὰ νύκτα ἔύπνησα κ' ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ
ἀπ' τὸ κρεβάτι πήδησα καὶ φώναξα «Ούρρα!»

Ω! πόσον εἶναι εὔπυχὴς ὁ βασιλεὺς ἔκεινος,
ποῦ δίχως δόλι γίνεται χωρῶν κατακτητής,
ποῦ μὲ χαρὰ τὸν προσφωνεῖ ἀκόμη κι' ὁ 'Ραβδίος,
καὶ ὁ Χασάν ὁ Δήμαρχος, κι' ἐγώ ὁ ποιητής!
Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔλεγα μονάχος μὲς 'στὸ νοῦ μου,
κυττάζοντας τὸ κάντρο σας 'σὸν τοῦτο τοῦ σπητιοῦμου.

Κι' ἐγώ, Μεγαλειότατε, σᾶς ἔχω κρεμασμένο,
κι' ἐγώ πολὺ σᾶς ἀγαπῶ... ξέρω πῶς δὲν σᾶς μέλλει,
ἄλλ' ὅμως 'στὴν ἀγάπη μου ἐγώ θὰ ἐπιμένω,
κι' ἀν ἡ Μεγαλειότης σας ἀκόμη δὲν τὴν θέλῃ.
Καὶ ἐν ἐσεῖς δὲν θέλετε καὶ νὰ σᾶς χαιρετῶ,
θὰ χαιρετῶ τὸ κάντρο σας, καὶ εἶναι τὸ αὐτό.

Πόσαις φοραῖς νὰ ξέρατε μὲς 'στὴ φτωχή μου σάλα
είχα τ' ὡραῖο κάντρο σας γιὰ μόνη συντροφία,
πόσα γι' αὐτὸ δὲν ἔκαμα ποιήματα μεγάλα,
πόσαις φοραῖς τοῦ μίλησα γιὰ τὴν ἀγιὰ Σοφιά!
Μὲ συγχωρεῖτε, βασιλεῦ, γιὰ τὸ πολύ μου θάρρος,
εἴπα πολλὰ 'ςδο κάντρο σας, ἀλλ' ὅμως μὴ πρὸς θάρρος.

Ναὶ μὲν, γνωρίζω ἔγκλημα φρικτὸν πῶς θεωρεῖται
καὶ μὲ τὸ κάντρο ο βασιλῆς καὶ ουδὲντα νὰ κρατῇ,
ἄλλα, Μεγαλειότατε, καλὰ συλλογισθῆτε,
πῶς ἔχω τὸ δυστύχημα νὰ ἴμαι ποιητής.
Καὶ ξέρετε, οἱ ποιηταὶ μιλοῦνε νύκτα μέρα
μὲ οὐρανοὺς, μὲ ζωγραφιαῖς, μὲ κύματα, μὲ αέρα.

Ἐγώ, Μεγαλειότατε, δὲν εἶμαι δημοκράτης,
ἐμένα πάντα μ' ἀρεσε δ θρόνος καὶ μ' ἀρέσει,
θέλω νὰ ἴμαι εὐγενής κι' ἐγώ ἀριστοκράτης,
η καν νὰ ἔχω 'στὴν Αὐλὴ ἀρχιμαγείρου θέσι.
Δημοκρατίαις μοναχὰ γυρεύουν οἱ κουτοί,
κι' ἀν στέμμα τοὺς ἐπρόσφεραχ, θὰ τοπερναν κι' αὐτοί.

Ως τώρα δὲν ἐφθόνησα τὴ δόξα σας ποτέ μου,
καὶ οὕτε εἰς τὸν θρόνο σας ἐπιθυμῶ ν' ἀνέβω,
καὶ θὰ μὲ συγχωρήσετε, Μεγαλειότατέ μου,
ἀν κάποτε σὰν ἀνθρωπὸς τὸν σκύλο σας ζηλεύω.
Ω! ἀς μους ἔχαριζατε ἔκεινο τὸ σκυλί,
κι' οὕτε Αὐλάρχης ἥθελα νὰ ἴμουν 'στὴν Αὐλή.

Μὲ λύπη μου σᾶς βεβαιῶ πῶς ὁ καλός σας σκύλος
σᾶς ἀγαπᾷ καλλίτερα ἀπ' δῆλη τὴν Λύλή,
πῶς εἶναι ὁ πιστότερος καὶ ὡς σύμμαχος καὶ ὡς φίλος,
καὶ ἂς μὴ σᾶς ὑποκλίνεται καὶ ἂς μὴ σᾶς ὅμιλη.
Χωρὶς παράσημα φρουρεῖ ἀκοίμητος τὸ στέμμα,
καὶ εἶναι ὁ μόνος Αὐλικὸς ὅπου δὲν λέγει ψέμμα.

"Ω! εἴθε σεῖς οἱ βασιλεῖς νὰ εἴχατε συμβούλους
ἐκ τῆς φυλῆς τῆς Νέας Γῆς ἢ Ὁτεντόττων σκύλους,
καὶ ὅχι τόσους κόλακες καὶ παρασίτους δούλους,
ποῦ τοὺς θαρρεῖτε μόνοι σεῖς τοῦ θρόνου σας τοὺς σύλους.
Ἄλλα γιατί παραλαλῶ γιὰ θρόνους καὶ σκυλιά;
Ἐγὼ θὰ βάλλω τάχα νοῦ σὲ κάθε βασιλῆ;

Καὶ ἀν τὰ εἶπα ὅλ' αὐτὰ, τὰ εἶπα γιὰ καλό σας,
καὶ θεωρεῖτε πάντοτε τοὺς στίχους μου ἀθώους,
καὶ ἐπειτα δὲν εἴμαι δὰ καὶ ἔγὼ ὑπήκοος σας,
ποῦ θὰ σᾶς κάμω μάλιστα καὶ νέους ὑπηκόους;
Δοιπὸν ὥσταν ὑπήκοος νομίζω πῶς μπορῶ
νὰ ἔξοδεύω καὶ γιὰ σᾶς δλίγο μου καιρό.

Καὶ τώρα πάλιν ἔρχεσθε στοὺς πρώτους σας θαλάμους,
καὶ πάλι στὴν πρωτεύουσα πατεῖτε τὴν κλεινή,
νὰ ἔρταστε ἐδῶ τοὺς εύτυχεῖς σας γάμους . . .
ὦ! τί παράτα, βασιλεῦ, καινούρια θὰ γενῆ!
Δὲν ἔχει, θὰ τὸ κάψουμε ἐφέτος χωρὶς ἄλλο,
καὶ ἔγὼ φωτιὰ σοὺς στίχους μους γιὰ χάρι σας θὰ βάλλω.

Άλλα, Μεγαλειότατε, δλόρθος σηκωθῆτε,
καὶ ἀετὸς δικέφαλος τριγύρω σας πετά·
καὶ μὲ τὰ δυὸ τὰ χέρια σας τὸ στέμμα σας κρατεῖτε,
καὶ ὁ ἀετὸς τὴν λάμψι του ἀχρόταγα κυττᾶ.
Προσέξετε μήν πέσετε στοῦ ἀετοῦ τὸ νύχι,
καὶ δὲν θὰ σᾶς γλυτώσουνε χίλιες χιλιάδες στίχοι.

Μὴ σᾶς κοιμίζουν, βασιλεῦ, μὲ Ζήτω καὶ παράταις,
καὶ ἄμα ἔνας ἄξιος φανῆ νὰ βασιλεύῃ,
τότε μὲ ἀγάπη ἀδολη θὰ ἔρῃ καρδιαῖς γεμάταις,
καὶ δημοκράτης νὰ γενῇ κανεὶς δὲν θὰ γυρεύῃ.
Άυτὰ σᾶς λέγω, βασιλεῦ, καὶ ὑπογεγραμμένος
μένω πιστὸς ὑπήκοος κατενθουσικούμενος.

Souris

ZHTHMATION.

Εἶναι ἀπίστευτος ἡ σπάνις δωματίων πρὸς ἐνοίκιον διετοὺς φοιτητὰς καὶ ἄνευ οἰκογενειῶν ἀτομα.

"Ετι ἀπίστευτος εἶναι ἡ ἀκρίβεια τοῦ ἐνοίκιου τῶν ὑπαρχόντων ὀλίγων. Ὡτὲν εἴπωμεν διπλασίας τὰς τιμὰς οὐχὶ πρὸς τὰς πρὸ πενταετίας, ἀλλὰ τὰς πρὸ διετίας ἡ καὶ τὰς περισσινὰς ἀκόμα, δὲν λέγομεν καμπίαν ὑπερβολήν.

Καὶ δῆμος αἱ οἰκοδομαὶ ἐν Ἀθήναις φύονται ώς ἀμανῆται ἡ ὡς ὑφργυτα. Ταχύτερον διως φαίνεται αὐξάνεις ὁ πληθυσμὸς τῆς πρωτεύουσας, πληθυσμὸς παντοειδῆς, τὸν διπλεῖν μετὰ κρυφῆς χαρᾶς ἀπὸ κάπου θὰ βλέπῃ δοκιλιακὸς τύφος, στοιχεῖς τὰς ἀραιώσεις καὶ ἐνασμενίζεται εἰς τὰς συμπικνώσεις.

Διὲ νέαι οἰκοδομαὶ ἀποβλέπουσι κυρίως πρὸς τὴν μεσαίαν τάξιν· ἡ δὲ μεσαία τάξις ἐν Ἀθήναις—κάλλιστα ἵστα ποιούσα—δὲν συνειθίζει ὡς ἐν Γερμανίᾳ νὰ ἐνοικιάζῃ δωμάτια εἴτε εἰς φοιτητὰς εἴτε εἰς ξένους.

Διὰ τὸν κόσμον ἐπομένως τῶν φοιτητῶν καὶ διὰ τὸν κόσμον τῶν ξένων δὲν ὑπάρχουν ἀνάλογοι κατοικίαι. Ἐντεῦθεν καὶ αἱ τελευταῖαι τρύπαι καταλαμβάνονται, τὰ ὑπόγεια στοιβάζονται ἀπὸ ἀνθρώπους, εἰς ἐν δωμάτιον κομμάνται τρεῖς καὶ τέσσαρες καὶ οὕτω δῆλοι οἱ δοις δημοσίαις ὑγειεινῆς ἐν πόλει νεωτάτη, δυναμένη νὰ λάθῃ μεγάλην ἕκτασιν, καταστρέφονται.

Μένουν αἱ γνωσταὶ κλασικαὶ οἰκίαι καὶ οἰκοκυραὶ, δύο η τρεῖς ξενώνες γέμοντες φύπου καὶ κορέων, ἐνθα δὲ φοιτητὴς δύναται νὰ εῦρῃ κατάλυμα.

Διὰ πόλεις ἔχοντας πληθυσμὸν 80 ἕως 100 χιλιάδων ώς αἱ Ἀθήναι, ἡ ὑπαρχὶς Πανεπιστημίου, Γυμνασίου, Σχολῆς Πολυτεχνικῆς, εἰς ἀ πάντα συρρέουσι πλείους τῶν δισχιλίων μηδὲ Ἀθηναίων φοιτητῶν καὶ μαθητῶν, εἶναι γεγονός οἰκονομικὸν, ὅπερ μισθάνεται ἡ πόλις· καὶ ἐπηρεάζεται ὑπὸ αὐτοῦ. Ἐν Γερμανίᾳ θὰ εῦρῃτε μεγάλην διαφορὰν μεταξὺ δύο δευτερευουσῶν πόλεων, μόνον διότι ἡ μία συντηρεῖ Πανεπιστήμιον καὶ ἡ ἄλλη δὲν συντηρεῖ. Ἐν πρώτῃ εἶναι φαιδρότερα, ζωηροτέρα. Τὰ κέντρα τῆς εὐθυμίας πλειότερα, αἱ ἐλευθέριοι διαχύσεις καλλίτερον διωργανισμέναι· τὰ ξενοδοχεῖα τῆς πλαστικῆς, καθαρώτερα· αἱ οἰκίαι τῆς πλέον εὔτρεπτομέναι· δὲ κόσμος τῆς εὐγενέστερος.

"Βδῶ οἱ φοιτηταὶ μέχρι πρὸ δεκαετίας ἐπηρεάζον τὸν πολετικὴν καὶ τὰ ζαχαροπλαστεῖα· κατὰ τὰ ἄλλα οὐδεμία φοιτητικὴ σφραγίς ἀπετυποῦτο ἐπὶ τοῦ βίου τῆς πρωτεύουσας· τώρα ἡ πολιτικὴ τοῦ· ἔξεψιγεν, εἰς δὲ τὰ ζαχαροπλαστεῖα σχεδόν δὲν ἔχουν εἰσόδον ἐλλειψεὶ εἰσιτηρίων.

Βεβαίως καὶ οἰκίαι πολλαὶ συντηροῦνται ἀπὸ τὰ ἐνοίκια τῶν, καὶ ξενοδοχεῖα ἀπὸ τῆς διατροφῆς τῶν καὶ καρενεῖται ἀπὸ τὰ λουκουμάκια καὶ τοὺς καρδέας τῶν· ἀλλὰ τὰ πάντα ἔχουσι μονομερῆ χαρακτήρα. Ἡ οἰκοκυρὰ παίρνει βαρύτατον ἐνοίκιον καὶ δῆλοι τέσσαρες μαυρισμένους τοίχους, νεύοντας πρὸς πέρπτον ῥυπαρὸν σανιδωμάτα. Μὲ τὸ αὐτὸν ἐνοίκιον ἡ Γερμανίς η ἡ Βαλλίς οἰκοδέσποινα προσφέτει δύο ἐνίστε δωμάτια ἐπιπλωμένα τόσον πλουσίως, ὥστε εἰσερχόμενος καὶ περιεργαζόμενος τὴν παρακαλεῖς χαριέντως νὰ σὲ χαπλαλάξῃ ἀπὸ μερικὰ ἐπιπλα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα πολυτελεῖας· δὲ ξενοδόχος παίρνει τοῦ φοιτητοῦ παρὰν δυνατὸν καὶ ὅταν δὲ φοιτητὴς ἀνοίγῃ πίστωσεν ἡ τὰ γράφει· δὲ παρὰς δειπλασιάζεται, ἀλλ' εἰς ἀταπόδοσιν τοῦ αὐτοῦ παρᾶ, δι' οὗ ἐν Εὐρώπῃ θὰ ἔγεματιζει καὶ θὰ ἔδειπνει καλῶς ἐν ἐστιατορίῳ δευτέρας τάξεως, δὲ διευθυντὴς τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Χρυ-